

Az elfogadó szeretet

Az óvónő kinéz az ablakon. Látja, hogy havazik. Megpillant a fán három fekete madárkát. Két madár egymás mellett áll, míg a harmadik az ág végén van, távol a másik kettőtől.

Odahív magához három kisgyereket. Külön-külön megkérdezi a gyerekeket:

- Mátyás, mondd csak, te mit láatsz odakint a fán? - kérdezi az óvónő.

- Hát én csak egy szerelmes madárpárt látok, amint kinevetik a másik madarat.

- Na és te Sára?

- Én is ugyanazt látom, mint a Matyi.

A két gyerkőc egymásra néznek és nevetve elfutnak.

Az óvónő ránéz Tinára. Látja, hogy a kislány szomorúan lógatja az orrát.

- Tinácskám, mondd mi a baj? - kérdezi.

- Ha én kitekintek az ablakon, két boldog és egy magányos madarat látok. A két boldog madár barátok, akik kinevetik a másik madarat. Csakis azért, mert ő egy picit kövérebb, butácskább, egy kissé csúnyácskább, mint a másik kettő madár. Na meg persze azért is, mert ő nem tud szép ruhákba öltözni. Pedig ő sem különb a másik kettőnél. Ő is ugyanúgy megérdemelné a barátokat és a szeretetet! - a kislány szeméből könnyek potyogtak. - Velem is mindig így bánnak. Pedig én nagyon szeretnék barátokat. Hiába próbálok barátkozni, a többiek kicsúfolnak, és nevetnek rajtam.

Az óvónő magához ölelte a kislányt. Eszébe jutott, hogy vele is így bántak az akkori osztálytársai. Mindig cikizték a haja, a ruhája miatt. Állandóan szekálták azzal, hogy egy stréber. Pedig ő csak küzdött az álmaiért.

Ezzel a kis történettel azt akartam elmondani, hogy senki sem egyforma. Mindenki egyformán értékes, mindenki megérdemli azt, hogy szeressék. Minden embernek vannak hibái; az életben sem fog minden úgy alakulni, mint ahogy azt mi eltervezzük. Úgy kell elfogadni a másikat, amilyen. Nem változtathatunk meg senkit!

Csákány Zsuzsanna (12.c)

*Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium
Zalaegerszeg*